Schubert András

Az Aranytigris Sörtársaság

Misi a söntéspult mögött matatott. Tízig még volt egy fél óra. Akkorra szokott összeverődni a társaság. Valaki váratlanul benyitott az ajtón, és lebotorkált a lépcsőn. Fura fazon volt, a szeme mintha egy másik világba révedt volna. Fekete posztókabátja alatt virágmintás pólót és kirojtosodott farmert viselt. Bizonytalanul odaköszönt Misinek. Helló! Misi csodálkozva nézett rá. Keresel valakit? Nem... én igazából nem... csak egy kicsit körülnéznék... Misi vállat vont. Esetleg ennél egy főtt kolbászt egy korsó sörrel? A fiú tanácstalanul állt. Misi kiszólt Áginak, és közben az egyik asztal felé bökött. A fiú leült. Kabátzsebéből egy gyűrött jegyzetfüzetet és ceruzát vett elő, és írogatni kezdett. Misi a fejét csóválta, és felsóhajtott. Nem hiszem el, hogy egy ilyen mesügét állított volna ránk a béem!

A fiú réveteg szemével Misire nézett. Esküszöm neked, hogy nem vagyok béemes, sem más ilyesmi. Éppenséggel azt is tudom, hogy közületek ki az. Egy kicsit az ajkába harapott, mint aki tudja, hogy olyat mondott, amit nem lett volna szabad. Misi felkapta a fejét. És megtudhatom, hogy ki? Nem, biztosan nem, az megváltoztathatná a történelmet.

Mielőtt még Misi fel tudta volna fogni a fiú szavainak értelmét, Ági kihozta a konyhából a főtt kolbászt. Misi megsimogatta Ágit, és felállt sört csapolni. Mindjárt kettőt, egyet a fiúnak, egyet magának. Odaült a fiú mellé. Figyúzz! Azért most már mondd el, hogy ki a túró vagy te, és mit akarsz tőlünk! A fiú belekortyolt a sörébe. Persze, tudtam, hogy ezt nem lehet elkerülni. Csak nem szeretném egyikünket sem hülye helyzetbe hozni. Szóval, én az unokád haverja vagyok. A fiú újból kortyolt egyet, hátradőlve, mint akinek nagy kő esett le a szívéről. Az unokámé? A fiú bólintott. Az nem zavar, hogy egyelőre gyerekünk sincs? A fiú megint csak bólintott. Ne aggódj! Majd lesz. Egy pár év múlva. Harminc év múlva pedig megszületek én.

Misi vállat vont, és a sörével együtt visszavonult a söntéspult sánca mögé. Kezdett érkezni a társaság, húsz-huszonöt év körüli fiúk és lányok. Virágmintás pólót és kirojtosodott farmert viseltek. Az ott ülő fiút meglátva kérdően néztek Misire. Ő kifejező gesztussal értésükre adta: valami flúgos fazon, de nem látszik nagyon veszélyesnek. Valóban elég ártalmatlanul ült és írogatott a söre mellett.

Most mindenkit a prágai események foglalkoztattak. Mi lenne ez az emberarcú szocializmus? Hová vezethet? Átterjedhet-e más országra? Hozzánk? Ki lehetne nálunk Dubček? Misi szerint éppen Kádár lehetne,

ha nem ő jegyezte volna az elmúlt tizenkét évet. Persze, ha a bácsikámnak kereke lenne...

Újabb csoportok érkeztek. Rozi, egy vörös hajú, észveszejtően csinos lány szenvedélyesen magyarázott. A kommunához tartozás az szabadság és nem kötelesség. Én lefekszem bárkivel a csapatból, ha úgy adódik. De hogy mikor adódik úgy, azt én döntöm el. Meg vagyok értve? Hirtelen a jegyzetelő fiúhoz fordult. És ha éppen úgy adódna, hogy itt és most veled akarnék lefeküdni, ahhoz például te mit szólnál? A fiú láthatóan zavarba jött. Letette a ceruzát. Meg lennék lepve. Többen kuncogni kezdtek. Rozi odaült a fiú mellé, szinte az ölébe. És ha mégis nagyon akarnám, drága... hogy is hívnak? A fiú halkan válaszolt: Gerzson. Szóval, drága Gerzson, akkor mit csinálnál? Gerzson elég határozottan válaszolt. Itt és most biztosan nem feküdnék le veled. Most már azok is rájuk figyeltek, akik eddig nem tudtak elszakadni a prágai fejlemények elemzésétől. Rozi megdöbbent. Homokos vagy? A legkevésbé sem. Hát akkor miért nem? Mert annak beláthatatlan következményei lehetnének.

Most már az egész társaság Gerzson köré gyűlt. Mi ez a duma? Milyen beláthatatlan következményei lehetnek egy dugásnak? Maximum egy gyerek. De Rozi biztosan szed tablettát, és egy véletlen gyerek nem megoldhatatlan probléma egy kommunában. Erről szól az egész. Gerzson a fejét vakarta. Ez nem ilyen egyszerű. Segélykérően nézett Misire, aki át is vette a szót.

Szóval, Gerzson barátunk azt állítja, hogy ő az unokám haverja. És hogy harminc év múlva fog megszületni, és hogy csak visszalátogatott a jövőből, hogy megkóstolja Ági főtt kolbászát. Ja, és azt is mondta, hogy valaki közülünk tégla, de nem mondhatja meg, hogy ki, mert az megváltoztatná a történelmet. Ahogy a Bradbury novellában van: elég egy eltaposott pillangó, és aztán fordítva írják az S betűt. Így van, Gerzson? Gerzson széttárta a karját. Pontosan így.

A társaság lefagyott. Ez most komoly? Mert viccnek elég gyenge. Vagy mi ez a marhaság? Többen visszatértek a csehszlovák helyzet boncolgatására. Rozi egy vastag, fekete szemöldökű fiúnak folytatta a nők önálló döntési jogáról szóló kifakadását.

Egy páran azért megpróbáltak a végére járni Gerzson sztorijának. Most mi van? Elhiggyük, hogy te tényleg a jövőből jöttél? Gerzson vállat vont. Azt hisztek, amit akartok. Nekem itt dolgom van. Ismét jegyzetelni kezdett a füzetébe.

És amikor elindultál, szóval olyan ötven év múlva, akkor már ilyen mindennapos dolog lesz az időutazás? Gerzson elmosolyodott. Na, azt azért nem! Én tök véletlenül ismerkedtem meg Hong-Kongban egy kínai

fószerral, aki egy ilyen titkos katonai projektben dolgozott. Így jöhettem el erre az útra.

És miért pont most és ide jöttél? Gerzson belelkesedett. Ádámmal, Misi unokájával évek óta rajongunk ezért a korért. Sok lelkes haverunk és támogatónk is van. Mához pont ötven évre avattunk – vagy fogunk avatni? – szóval lesz egy emléktábla ennek a háznak a falán a társaságotok megalakulásának az évfordulóján. Én pedig belőletek szeretném írni a doktori disszertációmat. És úgy gondoltam, hogy jobban járok, ha nem akkor beszélgetek veletek, amikor már alig emlékeztek a történetre, hanem ha idejövök egyenesen a színhelyre.

Miről beszélsz? Milyen társaság? De hát magad is láthatod, hogy nem történik itt semmi olyan, aminek emléktáblát lehetne állítani. Most már az érdeklődőbbek is kezdtek elszállingózni a nyilvánvalóan habókos Gerzson mellől, aki újra visszabújhatott a jegyzetei közé.

Ekkor egy újabb csapat viharzott be. Egyenesen a söntéspulthoz mentek. Misi, most tegyél ki magadért, mert a barátaink prágaiak, és ők aztán tudják, milyen a jó sör! A Prága varázsszóra mindenki odatódult, és kézzel-lábbal, oroszul, németül, angolul próbáltak első kézből származó információkhoz jutni. Jó félóra után az egyik újonnan érkezett fiú túlkiabálta a beszélgetőket. Figyeljetek! Jiří sokat mesélt nekem a prágai Aranytigris söröző́ről, ahová Menzel és Hável is járni szokott. Azt javaslom, hogy alapítsuk meg a Budapesti Aranytigris Sörtársaságot!

A javaslatot nagy tetszés fogadta, és a Sörtársaság létrejöttét illő mennyiségű sörrel ünnepelték meg.

Gerzson mosolyogva hátradőlt a székén, és a zsebéből egy tenyérnyi tévéképernyőszerű eszközt vett elő. Egy emléktábla fényképe világított rajta: EZEN A HELYEN ALAKULT MEG 1968. FEBRUÁR 18-ÁN A BUDAPESTI ARANYTIGRIS SÖRTÁRSASÁG.

De már senki sem figyelt rá.